

[Jørgen Gram.]

ikke dette som udtryk for et forlangende om, at vi skulle være færdige; men den højtærede forsvarsminister skal ikke fra mit partis side møde forsinkelser i henseende til gennemførelse af, hvad der er påkrævet i forbindelse med opbygning og ajourføring.

Den højtærede udenrigsminister og regeringen har jo jævnlig besøg af og drøftelser med højtstående allierede personligheder. Jeg ved ikke, om udenrigsministeren kan sige noget om disse drøftelser — også i forbindelse med den stilling, vi indtager som led i kæden — og om, hvad disse udenlandske personligheder egentlig har sagt om vore forhold.

Mit parti er enig med regeringen i, at Danmark ikke på det foreliggende grundlag kan anerkende østzonen som selvstændig stat. Det står for os fast, at besættelseszonernes grænser var tænkt som midlertidige, og ingen af dem har efter dansk opfattelse i sig selv de betingelser, der må være grundlag for nye selvstændige stater.

Vi står bag regeringen i de bestræbelser, som den gennem forskellige ministre er talsmand for, de bestræbelser, den udfolder for at udvide det økonomiske samkvem mod øst. Dette medfører, at vi må prøve på at knytte bedre og mere varige handelsforbindelser østpå, såvidt forholdene tillader det, ligesom vi med anerkendelse hilser de klare og kraftige argumenter, som af udenrigsministeren og af økonomister Krag er fremført for at nedbryde de hindringer, der er for vor samhandel med andre lande, og deres påtale af den told- og restriktionspolitik, der stadig blomstrer i de vestlige lande trods al tale om fortsat liberalisering.

Jeg har intet at tilføje til udenrigsministerens udtalelse om brintbomben; jeg er enig med udenrigsministeren i dette. Hvad angår Korea og Indokina, vil jeg blot sige, at i Korea går det jo sin træge gang. Og med hensyn til Indokina — ja, når nu udenrigsministeren forleden her i tinget tog hatten af for den heroiske kamp, som førtes mod kommunismen i Indokina, så vil vor tid-

ligere udenrigsminister, Ole Bjørn Kraft, vel føle dette, som om udenrigsminister H. C. Hansen også letter på hatten for udenrigsminister Kraft.

Men der er jo sket en del siden udenrigsministerens redegørelse her i tinget forleden. Den engelske udenrigsminister Eden har fortsat med energi prøvet på at hidføre fremskridt i fredsbestræbelserne, og det ser jo ud, som om han har haft held i dette. De franske socialdemokrater har givet tilslutning til tanken om at være med i Europa-hæren. Jeg ved ikke, om det er muligt for udenrigsministeren her at fremsætte helt ajourførte bemærkninger om de ting, der er sket siden da.

Derimod synes det mig og mit parti, at udenrigsministerens udtalelser om Sydslesvig og de derboende danskeres problemer var uhyre magre. Den socialdemokratiske ordfører kom lidt mere ind på emnet, men jeg synes dog, det er nødvendigt at komme med en del bemærkninger herom. Jeg og mit parti forlanger ikke, at regeringen med brask og bram overfor Kiel eller Bonn skal foretage en statspolitisk aktion i et indrepolitisk anliggende, som 5 pct.-klausulen i den slesvig-holstenske valglov er, for det kan vi ikke. Men kun at sige, „at vi med megen interesse følger denne sags udvikling“, og ellers intet om alt det, der foreligger dernede, det synes jeg og mit parti er for lidt om de nationale grænseproblemer og vor stilling dertil. Det Vesttyskland, der vil kaldes demokrati, synes i toppen — vi kan også sige i bunden — at ville gøre tilløb til at sikre alle sine undersætter personlige friheds- og menneskerettigheder. I forbundsrepublikkens grundlovs § 1, stk. 2, står der, at

„det tyske folk bekender sig til de urørlige og uforanderlige menneskerettigheder.“

Under dette hører først og fremmest retten for den enkelte til at bestemme for sig selv med hensyn til religion, sprog og nationalitet. Dette er nærmere udformet i Kieler-aftalen af 26. februar 1949. Denne aftale er